

Lidt præsteord!

I morges vågnede jeg kl. 5.24 - lidt tidligt - vækket af en ivrigt fløjtende solsort. Det var slet ikke blevet lyst endnu- og alligevel sang den så smukt. Jeg tænkte, at der er alligevel noget, der er, som det altid har været, nemlig solsortens sang før det overhovedet er blevet lyst.

Når jeg sidder her hjemme i Ulstrup og skriver til jer, der ser med – ja, er det jo fordi en usædvanlig situation har ramt os alle sammen. Vores menneskelige skrøbelighed er blevet så tydelig. En virus, som ikke kan ses høres, lugtes eller smages, rammer de i forvejen mest udsatte mennesker. De gamle, de ældre, de syge. Da jeg forleden fortalte min far, som jeg plejer at gå på apoteket for, at ældre nu helst ikke måtte gå på apoteket, sagde han: ”Så kan du vel sende Ea!” (Min ældste datter) Jeg forsikrede ham om, at jeg vist endnu ikke var i den kategori, der helst ikke måtte gå på apoteket! ☺

De udsatte, skal der tages vare på – selvfølgelig - derfor alle de mange gode tiltag, der skal beskytte dem med det svageste helbred. Alligevel så har jeg medfølelse for de mennesker, der på en eller anden måde i forvejen er ramt af sygdom og sorg. At isolationen - ensomheden bliver endnu større og mere tydelig. Hvis man er et sørgende menneske, så er det jo for de fleste godt at være sammen med andre og dele sine tanker og sin smerte med andre. Det er slet ikke så let i disse dage. Jeg føler med dem - med jer - der lider særligt meget under disse nødvendige tiltag.

Forleden så jeg på Facebook en opfordring til, at man skulle tage telefonen og ringe til sin farmor. Det fik mig til at tænke på dengang, jeg var 18-19 år gammel. Jeg var næsten lige flyttet hjemmefra. Boede alene i Århus. Som jeg husker det, så var det ensomt ind i mellem. På samme tid brækkede min bedstemor sit ben og hun holdt af at komme omkring og tale med andre mennesker. Men pludselig sad hun derhjemme alene med et brækket ben. På det tidspunkt begyndte vi at ringe sammen hver dag - jeg lidt alene på mit værelse i Århus - hun lidt ensom i sit lille hus i Ulstrup. Det var i 1988 hun brækkede benet - og jeg tror næsten, at vi talte sammen i telefon hver dag, lige indtil hun døde i 2004. Der er mange glæder ved de sociale medier - men der er nu også noget over en helt almindelig telefonsamtale. Jeg håber og tror på, at der i disse dage fortages mange telefonopkald mellem generationer. Nu når vi ikke kan ses, og nu når vi måske ikke har helt så travlt, som vi plejer. Det hjælper til at holde modet oppe - og det skal vi hjælpe hinanden med også i coronatider - måske særligt her.

Mine konfirmander - som jeg jo desværre ikke ser for tiden - jeg ved ikke, om de har det på samme måde. De vælger ofte konfirmationsordet: Frygt ikke - tro kun! Det er også et meget fint ord - og de plejer også at holde fast i det, når jeg fortæller, at de ikke selv skal sige det ved konfirmationen. Frygt ikke - tro kun! Godt nok skal vi frygte, at blive ramt af Corona, hvis vort helbred er svagt. Men vi skal ikke lade frygten fylde det hele. Også i svære tider - særligt i svære tider skal vi tro - skal vi håbe. Som solsorten der synger før det overhovedet er lyst. Selvom det ser mørkt ud, og man kan få fornemmelsen af, at verden er på vej ud over afgrunden, så lad os holde fast i troen og håbet. Gud er med os i både de gode og de svære dage. Det må vi tro på og bede om. Og i dag og alle dage – til hver en tid kan vi folde vores hænder og bede. For os selv og for alle de andre derude. Pas godt på jer selv og allermest hinanden.

Mange hilsner fra Lone

